

Çocuk ve Kristal Tilki

Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Kristal Tilki

Ebru Mina TOMURCUK

Soğuk bir kış sabahı, çocuk kırmızı ponponlu şapkasını giydi ve hardal sarısı atkısını boynuna doladı. Mavi eldivenleri iplerinde sallanırken karlı ormana adım attı. Hava çam ve ayaz kokuyordu. Kar taneleri yanaklarına konup küçük öpücükler gibi eridi. Kar yağdığında dünyanın ne kadar sessiz olduğunu çok seviyordu.

Karda parıldayan pati izlerini takip etti. İzler onu, güneş ışığının yumuşak altın huzmeler halinde düştüğü küçük bir açıklığa götürdü. Orada, devrilmiş bir kütüğün yanında bir şey parıldıyordu. Çocuk durdu ve nefesini tuttu. Bu bir tilkiydi, ama şimdiye kadar gördüğü hiçbir tilkiye benzemiyordu.

Tilki berrak, soluk mavi kristaldendi. Sivri kulakları ve ince bacakları ışığı yakalıyor, içinde ay ışığı gibi hafif bir parıltı titriyordu. Uzun kuyruğu, hareket ettikçe şingırdayan küçük kristal parçalarından oluşan bir diziydi. Bir omzunun yakınında incecik bir çatlak fark etti. Tilki ona parıldayan soluk beyaz gözlerle baktı ve titredi.

"Merhaba," diye fısıldadı çocuk. "Sana zarar vermeyeceğim." Kristal tilki başını yana eğdi ve küçük bir adım attı. Patileri karda yumuşak bir çınlama sesi çıkardı. Çocuk yavaşça mavi eldivenlerinden birini çıkardı ve çıplak elini uzattı. Tilki parmaklarını kokladı, sonra serin burnunu usulca avucuna bastırdı.

Çocuk aralıklı dişlerini gösteren gülümsemesiyle gülümsedi. "Üşüyorsun," dedi. "Bir de omzundaki o çatlak—acıyor mu?" Tilki hafifçe ürperdi. Çocuk anladı. "Seni koruyacağıma söz veriyorum," dedi. "Bize dinlenmek için sıcak, güvenli bir yer bulacağım." Tilki parıldayan gözlerini kırpıttı ve başını sallar gibiydi.

Birlikte karlı ormanda yola koyuldular. Çocuk, küçük tilki ona yetişebilsin diye yavaş yürüdü. Tilkinin kristal patileri her adımda usulca çınılıyordu. "Rüzgârdan korunacak bir yer bulmalıyız," dedi çocuk. Tilki bacağına sokuldu ve çocuk onun güvenini göğsünde sıcacık küçük bir tohum gibi hissetti.

İçi boş bir ağacın yanından geçtiler, ama rüzgâr içinden ılık çalıyor ve tilkiyi titretiyordu. "Çok cereyanlı," dedi çocuk. Kalın dallı bir çalı buldular, ama kar içinden yağmaya devam ediyordu. Tilkinin içindeki parıltı titredi ve çocuk ince çatlağın ışığı yakaladığını gördü. "Daha iyisini bulacağız," diye söz verdi ve tilkiyi usulca okşadı.

Öğleden sonra solarken gökyüzü pembe ve altın rengine büründü. Çocuğun botları karla ağırlaşmış, yanakları soğuktan sızlamıştı. Ama eldivenli elini tilkinin yanında tuttu ve tilki de ona yakın kaldı. "Sen cesursun," dedi ona. "Sandığından da cesur." Tilkinin kuyruğu, sanki teşekkür eder gibi usulca çınladı.

Sonra çocuk, dibinde karanlık bir açıklık olan kayalık bir tepe gördü. "Bak!" dedi. Hızla oraya gittiler ve çocuk içeriye göz attı. Bir çocukla bir tilkiye yetecek kadar küçük bir mağaraydı. Duvarları yumuşak, kuru yosunla kaplıydı. "Burası mükemmel olabilir," diye fısıldadı. Tilkinin parıltısı biraz daha parladı.

Ama içeri girdiklerinde bir rüzgâr esintisi mağaraya kar savurdu. Tilki irkildi ve çatlağı parıldar gibi oldu. "Endişelenme," dedi çocuk. "Onu tamir edeceğim." Hardal sarısı atkısını çıkardı ve usulca çatlağın üzerine örttü. Tilki gözlerini kapadı ve yumuşak, cınlayan bir iç çekti.

Çocuk köşede sıcacık bir yuva yapmak için kuru yapraklar ve yosun topladı. Yuvanın içini atkısıyla kapladı, sonra kristal tilkiyi dikkatlice kaldırıp yerine koydu. Tilki kıvrıldı, kuyruğundaki parçalar küçük çanlar gibi şıngırdadı. "Gördün mü?" dedi çocuk. "Güvendesin ve sıcaksın." Tilkinin soluk beyaz gözleri güvenle parladı.

Çocuk yuvanın yanına oturdu ve tilkiye ailesiyle ve en sevdiği oyunlarla ilgili hikâyeler anlattı. Tilki kulaklarını oynatarak dinledi. "Biliyor musun," dedi çocuk, "kırılgan şeyler sevgiye ve özene layıktır. Büyükannem hep böyle söyler." Tilki eline burnunu dayadı ve çocuk içinde mutlu ve sıcak hissetti.

Gece çökerken çocuk eve gitmesi gerektiğini fark etti, ama tilkiyi yalnız bırakmak istemiyordu. "Her gün geri geleceğim," diye söz verdi. "Sana daha çok yosun ve belki küçük bir battaniye getireceğim." Tilkinin içindeki ışık bir kalp atışı gibi usulca vurdu. Çocuk ona son bir kez usulca dokundu ve karda eve koştu.

Ertesi sabah çocuk küçük bir yün battaniye ve cebinde bir avuç fındıkla geri döndü. Tilki mağaranın girişinde bekliyordu, kuyruğu neşeli bir karşılama çınlatıyordu. Çocuk battaniyeyi yuvanın etrafına sardı ve atıştırmalığını paylaştı. Günü birlikte geçirdiler, kar tanelerinin süzülüşünü izleyip sessiz ormanı dinlediler.

Bütün kış boyunca çocuk kristal tilkiyi ziyaret etti. Güzel sözler paylaştılar, cesur küçük adımlar attılar ve karlı ormanı yan yana keşfettiler. Tilki güçlendi, parıltısı düzenli ve parlak oldu. Çocuk, şefkatin bir tür cesaret olduğunu ve en kırılgan şeylerin bile kalbini sevinçle doldurabileceğini öğrendi.

Bahar gelip kar erimeye başladığında çocuk tilkinin güvende olacağını biliyordu. "Burada her zaman bir yuvan olacak," dedi. Tilki serin burnunu yanağına bastırdı ve kuyruğu yumuşak bir şarkı söyledi. Çocuk aralıklı dişlerini gösteren gülümsemesiyle gülümsedi. Değerli bir şeyi korumuştı ve dostlukları sonsuza dek sürecekti.